

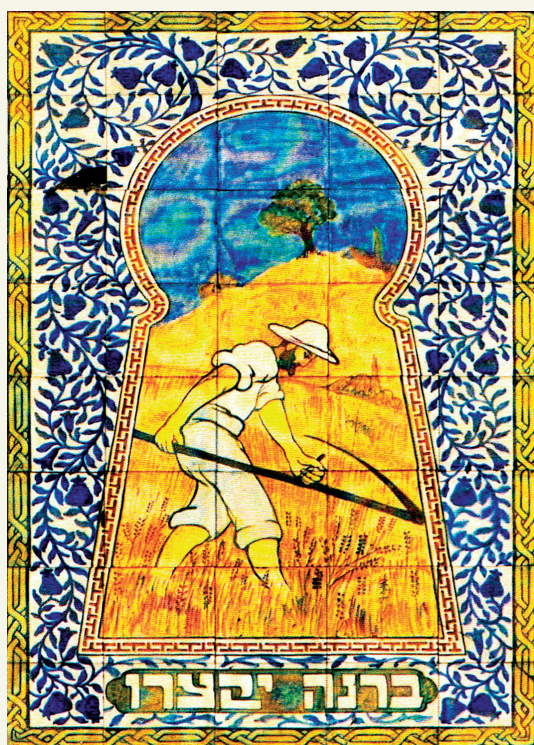

משה שמיר, סופר ומחזאי
(1921-2004)

כתב חמישים ספרי פרוזה, רומנים וסיפורים קצרים, מחזות, מאמרי ביקורת ופובליציסטיקה, ספרי ילדים ונוער, ואף פרסם ב-1991 ספר שירה בשם "כמעט". הרומן הראשון שלו, "הוא הלך בשדות", שיצא לאור ב-1947, זכה לפרסום רב, הומחז והוצג בתיאטרון "הקאמרי" והוסרט ב-1967. ספר אחר שלו, "במו ידיו: פרקי אליק", שיצא לאור ב-1951 ועוסק באחיו שנפל במלחמת השחרור, היה לאחד מרבי המכר הישראליים הגדולים. הרומן ההיסטורי שלו, "מלך בשר ודם", שיצא לאור ב-1954, תורגם לשפות רבות. משה שמיר זכה בפרסים ספרותיים, ובהם פרס אוסישקין, פרס ביאליק, פרס ברנר, פרס מפעל חיים מטעם אקו"ם בתחום הספרות. זכה בפרס ישראל לספרות עברית ב-1988. ב-2000 זכה לתואר אזרח כבוד של העיר תל-אביב-יפו.

מדברי ההספד של אריק שרון על משה שמיר: "הוא הלך עמנו בשדות ולקח אותנו למחוזות ולתשתית המציאות שבה שמאל וימין נפגשים ומתאחדים גם כשאינם מסכימים".
על המצבה של משה שמיר חקוק הכיתוב: "הוא הלך בשדות עד הסוף".

נולד בצפת להורים חברי קבוצת פועלים חלוצים בראש פינה. מגיל שלוש התחנך בתל-אביב ובה התגורר עד יום מותו. למד בבית הספר "תל נורדאו" ובגימנסיה "הרצליה". היה חבר בתנועת "השומר הצעיר" והצטרף לקיבוץ משמר העמק. היה חבר בפלמ"ח וב-1948 מונה לעורך עיתון צה"ל "במחנה" וערך אותו עד סוף 1949, כשבן-גוריון דרש לפטרו בשל מחאתו נגד פירוק הפלמ"ח. ערך את "בשער" – ביטאון צעירי מפ"ם. בשנות החמישים הצטרף למערכת "מעריב", ובין השאר היה עורך המדור הספרותי של העיתון. היה ממייסדי השבועון הספרותי "משא"; ערך את "מאזנים", כתב העת של אגודת הסופרים העברים. היה חבר באקדמיה ללשון העברית וחבר המועצה לתרבות ולאמנות. היה פעיל פוליטי במפ"ם עד שנת 1956, כאשר שינה את הקו הפוליטי שלו, התנתק מהשמאל והיה ממקימי "התנועה למען ארץ ישראל השלמה". היה שותף ביסודה של תנועת "התחייה" ונבחר מטעם מפלגה זו כחבר בכנסת התשיעית שבה כיהן בשנים 1977-1981. שמיר השתייך לסופרי דור תש"ח והיה מן הבולטים והמייצגים שלו.

בית לדרברג, רחוב אלנבי פינת שדרות רוטשילד